

Sygn. akt **XXVII Ca 545/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXVII Wydział Cywilny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maja Smoderek (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Małgorzata Andrychowicz

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **N. K.**

przeciwko **(...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki i pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 19 września 2016 r., sygn. akt II C 2967/15

- zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie III. kwotę 630 (sześćset trzydzieści) złotych podwyższa do kwoty 647 (sześćset czterdzieści siedem) złotych, a w pozostałym zakresie apelację powódki oddala;
- oddala apelację pozwanego w całości;
- znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania apelacyjnego.

SSO Maja Smoderek

Sygn. akt XXVII Ca 545/17

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym 4 sierpnia 2015 r. N. K. wniosła o zasądzenie od (...) S.A. kwoty 1.655 zł z ustawowymi odsetkami od 9 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty - tytułem odszkodowania za opóźniony lot.

W dniu 14 sierpnia 2015 r. referendarz sądowy wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 15 września 2015 r. pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W dniu 2 lutego 2016 r. powódka ograniczyła powództwo do kwoty 205,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz strony powodowej kosztów procesu.

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie umorzył postępowanie w zakresie ponad żądanie zapłaty kwoty 205,60 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 19 września 2016 r. wydanym w sprawie II C 2967/15 Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie zasądził na rzecz powódki kwotę 172,73 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła powódka, zaskarżając go w części oddalającej powództwo oraz w części rozstrzygającej w zakresie kosztów procesu zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 476 k.c. poprzez błędną interpretację terminu wymagalności roszczenia określonego art. 5 ust. 1 w i art. 7 ust. 1 (2) rozporządzenia (WE) 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r.; błędne zastosowanie art. 455 k.c. i uznanie roszczenia powoda za bezterminowe; naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 98 § 1 k.p.c., poprzez błędne uznanie, że do celowych kosztów procesu nie zalicza się opłata skarbową od udzielenia pełnomocnictwa.

Skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 205,60 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu za I instancję w wysokości 647 zł, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji i zasądzenie na rzecz powódki kosztów postępowania w instancji odwoławczej.

Powyższy wyrok zaskarżył również pozwany w części uwzględniającej powództwo zarzucając mu naruszenie prawa materialnego, tj. art. 486 k.c. poprzez jego niezastosowanie i brak uznania, że wierzyciel dopuścił się zwłoki z powodu odmowy dokonania czynności bez której świadczenie nie mogło być spełnione, tj. odmówił nadesłania danych niezbędnych do dokonania przelewu, pomimo uznania przez pozwaną przy pierwszej czynności reklamacyjnej roszczenia; art. 481 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie i przypisanie pozwanej opóźnienia w spełnieniu świadczenia; naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233§1 k.p.c. przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym zakresie pozwany podniósł, że nie wyraził zgody na cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się roszczenia, a powództwo oddalono w większej części, tj. m.in. w zakresie kwoty głównej 400 euro, a zatem koszty postępowania winny zostać wzajemnie zniesione bądź zasądzone na korzyść pozwanego z uwagi na oddalenie powództwa w większej części; art. 101 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i brak zasądzenia od powódki kosztów procesu w sytuacji gdy pozwana nie dała powodu do wytoczenia powództwa i jeszcze przed jego wytoczeniem uznała roszczenie powoda.

Pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się zasadna jedynie w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, zaś apelacja pozwanego podlegała oddaleniu w całości.

Wobec nie przeprowadzenia postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku stosownie do treści art. 505¹³ k.p.c. zawiera jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej, z przytoczeniem przepisów postępowania.

Sąd Rejonowy poczynił w analizowanej sprawie prawidłowe ustalenia faktyczne na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Z poczynionych ustaleń wyciągnięte zostały prawidłowe wnioski prawne i poprawnie Sąd I instancji zinterpretował treść oraz znaczenie zastosowanych przepisów. Także uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymogom określonym w art. 328 k.p.c., co pozwoliło Sądowi Okręgowemu na merytoryczną kontrolę

orzeczenia. Stąd, w niniejszej sprawie sąd drugiej instancji na podstawie art. 382 k.p.c. przyjął ustalenia faktyczne i wnioski prawne Sądu Rejonowego jako swoje własne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji pozwanego, jako dalej idącej należy wskazać, że zarzut naruszenia art. 486§2 k.c. był niezasadny.

Trzeba podkreślić, że niezależnie od konieczności przedstawienia przez stronę powodową pozwanemu stosownego pełnomocnictwa dla działania w imieniu N. K. po uznaniu reklamacji co nastąpiło po 25 czerwca 2015 r. trzeba podnieść, że strona powodowa zgłosiła reklamację w czerwcu 2014 r., tym samym kluczowe dla przyjęcia, że to pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniu świadczenia, nie zaś wierzyciel w zakresie podjęcia czynności umożliwiających pozwanemu spełnieniu świadczenia było uznanie, że od czasu zgłoszenia przez powódkę roszczenia o wypłatę odszkodowania w związku z opóźnionym lotem, a podjęciem przez pozwanego czynności mających na celu wypłatę odszkodowania upłynął niemal rok, w trakcie którego pozwany nie podjął czynności zmierzających do spełnienia świadczenia (tj. nie zwrócił się do pełnomocnika powódki o przedłożenie pełnomocnictwa w stosownym czasie od zgłoszenia reklamacji). Z akt sprawy wynika, że reklamacja powódki dotarła do pozwanego 23 czerwca 2014 r. (dowód nadania pisma na pocztę i elektroniczne potwierdzenie doręczenia korespondencji, k.45,46 akt sprawy). W odpowiedzi na powyższą reklamację pozwany pismem z dnia 8 lipca 2014 r. odmówił wypłaty odszkodowania (k. 8), co również potwierdza, że strona powodowa w sposób skuteczny zgłosiła wobec pozwanego swe roszczenie. W tej sytuacji należało w pełni podzielić stanowisko Sądu I instancji, że to stronie pozwanego doszło do zwłoki w spełnieniu świadczenia, co z kolei uzasadniało obciążenie go odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 481 k.c. W ocenie Sądu Okręgowego zmiana decyzji pozwanego co do wypłaty powódce odszkodowania obciążała pozwanego. Nie mógł się on zatem obecnie powoływać, że nie dał on podstaw do wytoczenia przez stronę powodową powództwa, jak również że podjął stosowne czynności dla zadośćuczynienia roszczeniu powódki w odpowiednim czasie, skoro reklamacja doszła do jego wiadomości rok przed uznaniem roszczenia i dokonaniem przelewu, do którego doszło po wytoczeniu powództwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd I instancji w sposób prawidłowy przyjął, że pozwany popadł w opóźnienie 23 lipca 2014 r. (z upływem 30-dniowego terminu wyznaczonego przez powódkę liczonego od dnia doręczenia reklamacji). W tej sytuacji Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił, że powódce należne były odsetki za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres od 23 lipca 2014 r. do 19 sierpnia 2015 r. (kiedy pozwany przelał odszkodowanie na rzecz powódki).

Chybiony był również zarzut, że pozwanemu należał się zwrot kosztów procesu wobec oddalenia powództwa w pozostałym zakresie. Trzeba bowiem podkreślić, że na skutek spełnienia przez pozwanego świadczenia głównego powódka ograniczyła swe żądanie w tym zakresie i Sąd I instancji umorzył postępowanie w tej części (co było dopuszczalne bez uzyskania zgody pozwanego na cofnięcie powództwa, bowiem wniosek w tym zakresie został zgłoszony przed rozpoczęciem rozprawy), zatem oddalenie powództwa w zaskarżonym wyroku odnosiło się jedynie do części odsetek, których powódka domagała się za okres sprzed 23 lipca 2014 r. (tj. za okres od 9 czerwca 2014 r. do 22 lipca 2014 r.). Podzielając zaś w pełni stanowisko Sądu I instancji, iż oddalenie powództwa dotyczyło znikomej części roszczenia istniały podstawy do obciążenia pozwanego całymi kosztami postępowania na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c. Z wyżej podanych przyczyn brak było również podstaw do zastosowania w sprawie art. 101 k.p.c., pozwany bowiem dał podstawy do wytoczenia pozwu bowiem na datę wytoczenia pozwu roszczenie główne nie zostało spełnione, a wobec istnienia również spełnienia świadczenia ubocznego w postaci odsetek za opóźnienie powódka była uprawniona spełnione świadczenie w pierwszej kolejności zaliczyć na zaległe należności uboczne (zgodnie z art. 451§1 zd. 2 k.c.). W konsekwencji do dnia wydania wyroku pozwany nie spełnił w całości świadczenia głównego odpowiadającego odsetkom w wysokości 172,73 zł, które zgodnie z wolą powódki została zaliczona na należne jej odsetki.

Przechodząc natomiast do zarzutów apelacji powódki w zakresie ustalenia terminu wymagalności roszczenia i możliwości zaliczenia przez powoda uiszczonej przez pozwanego kwoty na poczet odsetek wskazać należy, że skarżąca nie wykazała, że jej roszczenie jest wymagalne od daty wcześniejszej niż przyjęta w zaskarżonym wyroku, a w

szczegółności, że może naliczać odsetki od dnia następnego po dniu, w którym odbył się spóźniony lot. Podstawę prawną rozstrzygnięcia o odsetkach stanowi art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Termin spełnienia świadczenia głównego określany jest zgodnie z art. 455 k.c. Dłużnik opóźnia się z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Nie można przyjąć, aby świadczenie odszkodowawcze wynikające z art. 7 rozporządzenia (WE) 261/2004 było wymagalne bez zgłoszenia odpowiedniego żądania przez pasażera – w przeciwieństwie do świadczeń z zakresu „opieki nad pasażerami”. Brak jest bowiem podstaw do twierdzenia, że w zakresie dochodzenia świadczenia odszkodowawczego przepisy rozporządzenia uchylają ogólne zasady prawa cywilnego obowiązującego w państwach członkowskich. O tym, że do jego wypłaty potrzebny jest wniosek pasażera świadczy też art. 14 ww. rozporządzenia statuujący obowiązek informowania pasażerów o przysługujących im prawach. Świadczenie to staje się więc wymagalne niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Mając zatem na uwadze, że reklamacja powódki dotarła do wiadomości pozwanego 23 czerwca 2014 r. i określono w niej termin spełnienia świadczenia na 30 dni, Sąd I instancji słusznie przyjął, że pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia 23 lipca 2014 r. Brak było zatem podstaw do naliczenia odsetek za opóźnienie za okres wcześniejszy. Dlatego też apelacja w tym zakresie podlegała oddaleniu.

W tym miejscu należy również zaznaczyć, że wobec ograniczenia roszczenia do kwoty 205,60 zł z odsetkami od dnia 19 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, niedopuszczalne było rozszerzanie powyższego roszczenia na etapie postępowania apelacyjnego do żądania zasądzenia odsetek od tej kwoty od dnia 19 sierpnia 2014 r. nie ziściły się bowiem do tego podstawy z art. 383 zd. 2 k.p.c.

Zasadny natomiast okazał się zarzut naruszenia art. 98§1 k.p.c., nie powinno bowiem budzić wątpliwości, że do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony zalicza się opłata skarbową od pełnomocnictwa. Jest to bowiem wydatek konieczny związany z ustanowieniem pełnomocnika, do ustanowienia którego każda ze stron ma niewątpliwie prawo. Tym samym kwotę 17 zł (której dowód uiszczenia powódka przedłożyła, k. 16 akt sprawy) należało doliczyć do kosztów celowych jakie poniosła powódka. W tym zakresie należało zatem apelację uwzględnić i doliczyć ww. kwotę do kosztów procesu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku na podstawie art. 385 k.p.c. i art. 386§1 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. znosząc je wzajemnie między stronami mając na uwadze, że każda ze stron de facto przegrała to postępowanie (apelacja powódki została uwzględniona jedynie w nieznacznej części co nie mogło mieć wpływu na rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego).

SSO Maja Smoderek